

ТЕОДОРА ТОДОРОВА

ДАМАТА ОТ ЕЗЕРОТО

chitanka.info

(заглавие, заимствано от роман на Р. Чандлър)

Тея стоеше на брега.

Езерото, нейното езеро. Не беше идвали тук от почти две години. Почти две години, в които беше забравила формата му, мириса му, неговата плътност и присъствие. Замисли се как бе прекарала всичкото това време без него?!

Лекият привечерен бриз се заплиташе в роклята и, препускаше по водната повърхност и приличаше на стадо коне, които са се спрели за водопой преди поредния си галоп в пространството.

Винаги, когато животът и достигаше до мъртва точка тя се завръщаше тук, като място за размисъл, като място за упора и като място, където да намери нови сили, за да продължи напред.

Беше почти есен.

Дърветата сменили лятната си премяна и навлекли носталгията по клоните си.

Когато беше дете и идваше с баща си обичаше да слуша историята за това езеро край огъня вечер. Не помнеше дори кой първи и разказа за жената от езерото. Дали беше баща и или някой друг от летовниците, които идваха всяка ваканция?!

Може би вече не беше важно.

Баща и се бе поминал преди доста години, почти на шега, ако може да се говори така за една нелепа смърт. Докато ловял риба и дъвчел любимите си бонбони един едър екземпляр бе захапал стръвта и бе дръпнал с такава сила, че дражето бе затъкнало гърлото му и в разстояние на няколко минути баща и се бе задушил.

На погребението един пияница бе казал, че иска и той такава „сладка“ смърт.

Странно, но и тя си бе помислила същото тогава.

Опита се да запрати камък по водната повърхност, за да направи „жабка“, както наричаха лудото подскачане на камъка по вълните на езерото. Не се получи. Помисли си, че сигурно и за това има нужда от постоянство, както толкова други неща в живота.

Реши да повтори опита си по-късно.

Заразхожда се край брега.

Езерото бе изхвърлило доста неща от присъствието на летовниците — празни бутилки, цигарени кутии, хартия и мъртви водорасли. Почти като ритуал на пречистване преди дългия сън през зимата.

Докато крачеше и ровеше из остатъците по пясъка и се стори, че с крайчета на окото си видя движение във водата. Наистина ли?! Може би бе някоя риба, почуствала се свободна за полет над водната повърхност. След миг вече по-ясноолови същото движение.

Все едно, че нечия ръка се издигаше от водата. Вторачи се и видя, че наистина бе ръка. Движението бе плавно и бавно. Първо се подадоха връхчетата на пръстите, после самите те — дълги и гъвкави като на пианист, после китката и накрая се видя дъгата на лакътя.

Искаше и се да се изплаши и да извика и да хукне, но странно защо ли тази ръка, изплувала от езерото и вдъхна спокойствие, почти утеша. Около ръката езерото образува кръгове, които постепенно се разливаха един в друг. Бе странно и абстрактно да гледа тази картина — едно море от вода и спокойствие и една човешка?! ръка, която стърчи със странно присъствие като стар, достолепен дънер в средата на езерото.

Полека свали обувките си и нагази в езерото. Сама не знаеше защо. Би трябвало да е уплашена, да избяга, да си помисли, че е удавник, когото издирват, да хукне към вилата и да предупреди полицията, но не го направи. Дали вината не беше на оная току-що приключила любовна история или на легендата за жената от езерото.

Каква ли беше точно?! Помнеше откъслеци от нея...

Някога бе имало една жена (девойка, дама, девица?!), която знаела, че човек се ражда всяка сутрин и умира всяка вечер. Каквото и да сторела през деня, вечер трябвало да застане на брега на езерото, за да може водата да бъде нейния изповедник и съдник за всичко, сторено в делника. Езерото отмервало със своите везни всички „за“ и „против“ на ежедневието и. Ритуалът продължил с години, докато един ден на брега не дошъл един художник. Един който и да е художник — брадат, вгълбен, пиещ, нерабран, с кризи на вдъхновение и на съмосъжаление.

Може би не бил най-доброто, което художниците биха искали да видят за себе си, но бил такъв.

По залез разтворил платното, захвърлил раницата си и спалния си чувал на брега. Запалил цигара, размесил боите и вторачен в езерото с притворени очи започнал да рисува.

Никой не знае какво е искал да нарисува в него момент. И никой не знае защо точно тогава жената е трябвало да отиде да изповядва своето ежедневие на езерото, за да получи причастие и нов шанс за още един ден на живееене. Просто в оня момент на затишие в пространството на брега на езерото са се намерили те двамата — един художник и една жена...

Бащата на Тея казваше, че в този момент две сърца са открили точните си ритми на биене, така както може внезапна и банална да бъде една любовна история. Тогава не го разбираше, сега може би също. С нея и нейният приятел не бе синхрон на две сърца. Бе по-скоро споразумение между зрели, работещи, гонещи кариера хора и може би бе споразумение за едно взаимно задоволяване на инстинктите, на нагона, на egoизма. Не можеше да го разбере цялостно, но не знаеше и защо в нея оставаше горчивият вкус на нещо, което си отива безвъзвратно и на нещо загубено...

Връщайки се внезапно от спомените, Тея си помисли отново дали тази ръка, изплувала от водното пространство не е ръката на жената, за която говореше легендата?!

Казваха, че в оня момент, когато художникът рисувал, а тя с боси нозе пристъпвала към водата, за да се изповядва, повял вятър.

Не какъв да е било вятър. По-скоро повей, милувка, съпричастие.

Тя нагазила в езерото, а той — творецът я гледал, забравил за плътното пред себе си. Жената нямала какво толкова да изповядва — просто поредният, монотонен ден в ежедневието и, но внезапно насочила поглед към художника и тя се обърнала и полека тръгнала към него.

С всяка своя крачка се отдалечавала от езерото, забравила за своята изповед, сваляла дрехите от тялото си, гърдите и се издигали и спускали, заедно с ритмите на сърцето, усещала около себе си песента на щурците и дивият порив на желанието.

Казват, че за първи път разбрала какво значи да си жена, да си желана, да се отдаваш, да се любиш.

Вплела пръсти в косите на художника, извила гръб като котка над неговите бедра, потопила се в устните му и оставила желанието да

помрачи всичко, което е било преди този момент и всичко, което може да бъде след този момент...

Тея си спомни, че тази част от легендата я беше чула доста покъсно.

Бе вечерта на нейния петнадесети рожден ден. Бе се почувства малко неудобно да слуша толкова интимни подробности, докато родители и бяха също там, но в същото време се бе почувствала по-здряла, по-жена?! Беше гледала дълго в езерото и се бе питала какво ли означава да се любиш, да извиваш гръб като котка над някой случаен мъж. Някого, с когото споделяш само миг от тялото и от живота си, без да задаваш въпроси и без да се питаш защо го правиш...

Докато лежали прегърнати, все още оплетени в мрежата на удоволствието жената забелязала, че очите на художника полека избледняват, придобиват светли отенъци на синьо и заприличват на езерна вода. Косите му, леко рошени от вятъра се превръщали във водорасли. Тялото му като вълни, обяздени от прибоя я обгръщали и носели към езерния бряг.

Било едно бавно, цялостно движение, такова, каквото може да бъде само движението на водата.

Над тях единствено залезът бил свидетел на чудото — как художникът се превърнал в езеро и отнесъл в дълбокото жената...

Някои от летовниците се смееха на легендата. Твърдяха, че сигурно жената е била луда, че се е самоубила.

Та, знае ли човек какво минава през съзнанието на един самоубиец и на един луд?! Тези неща не се случваха на Нормалните хора, но Тея не им вярваше.

Предпочиташе да вярва на баща си.

Той казваше, че на езерото му е омръзно да бъде съдник, влюбило се в жената. Поискало да изпита страстта, да разруши границите на материията, която ги разделяла. Поискало да прекрачи пространствата, за да раздели самотата си с някой друг.

Хората смятат, че чувствата са присъщи само на тях. Дори не се опитват да насочат собственото си тесногръдие, за да усетят чувствата на едно езеро, на вятъра, на въздуха, да чуят техните думи и да усетят самотата им.

Тея полека нагази в дълбокото.

Ръката пред нея започна бавно да се издига, откри се рамо, после част от торс. С никакво магическо величие, като излязъл от нищото пред нея се изправи Художника.

Сама не знаеше как го позна. Бе гол и би могъл да бъде който и да е, но тя видя в очите му онези светли отблясъци на езерна вода, зениците му, които приличаха на малки кръгчета въздух, каквито се образуват само по водната повърхност. В косите му светли водорасли се заплитаха в къдрици. Капките вода по тялото му блестяха като малки диаманти.

Дълбоко в себе си Тея усети как нейното сърце намери точният ритъм на туптене със сърцето на Художника.

Вдигна бавно ръце и си помисли колко е щастлива! Най-после бе разбрала какво значи да се влюбиш и нямаше търпение да усети какво означава да се отдаваш, да преливаш от страст, да се любиш, да извиш гръб като котка над някой случаен и непознат странник без после да се питаш защо и как и какво ще последва...

Над езерото прелетяха последните лястовици.

Вече бе почти есен.

Залезът полека подпали хоризонта в отблясъци на златно и пурпурно червено. Бе странно спокойно. Едно спокойствие, което можеш почти да го усетиш физически. Брегът бе пуст. Дори хилядите следи от босите нозе на летовниците бяха измити от вълните.

Вятърът се спусна в ниското и леко набразди водната повърхност. Клоните бяха вече отронили последните си листи и над езерото се зарастила мъгла.

Бе тихо. Дори щурците бяха забравили да засвирят.

Единствено една пъстра женска рокля бе останала на пясъка като спомен от изминалото лято...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.